

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibus Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Calvinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

21. Si vis perfectus esse, vade, & vende omnia quæ habes, & da pauperibus, & veni, sequere me.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39463

discere paratus. Sic vndique Caluini ineptia & impietas palpanda se præbent.

21. *Si vis perfectus esse, vade, & vende omnia quæ habes, & da pauperibus, & veni, sequere me.*

Non parua quæstio est, de qua perfectione hîc Christus loquatur, an ea quæ ad salutem necessaria est, Euangelica videlicet perfectio, *ut hoc mundo utamur tanquam non videntes, & diuitias tenentes, earum tamen affectum non tenemus; an perfectio aliqua maior, non quidem ad salutem necessaria, sed quæ maiorem mercedem & thesaurum copiosum in celo accipiat.* Quæstionis autem huius ambiguitas oritur ex ambiguo sensu illorum verborum Christi, *Vnum adhuc tibi deest.* Nam vel deerat illi aliquid ad salutem necessarium, vel aliqua perfectio necessaria. Quid autem illi deerat, ambiguum est; quia quo affectu dixerat, *Hæc omnia à iuuentute mea seruauit, quid adhuc mihi deest?* ambiguum quoque sensum habet. Nã aut verè omnia seruauerat sicut dixit, & nihil ad salutem necessarium illi deerat, quia Christus iam dixerat, *Si vis ad vitam ingredi, serua mandata,* aut non verè seruauerat, ideoq; deerat illi hæc perfectio quæ Christus hîc describit, tanquam res illi ad salutem necessaria. Quòd verè, sicut dixit, *mãdata seruauerat,* ex eo probabile fit, quòd Christus his auditis, *Inuens in eum, dilexit eum.* Neque enim dilexisset mentientem, vel ex arrogãtia aliter præsumentem quam par erat. Huc accedit quod non animo tentandi, sed discendi studio accessit. Sed & si mandata non seruasset, nõ dixisset illi Christus, *Adhuc unum tibi deest,* sed potius, *Multa vel omnia tibi desunt adhuc faciẽda.* Magis tamen adhuc probabile est quòd verè mãdata nõ seruauerat, quia morbo auaritiæ adhuc laborabat, sicut subsequens eius tristitia audito Christi responso manifestum facit; vnde Aug. hunc locum tractans ait. *Puto quòd se arrogantius quàm verius seruasse responderit.* Et D. Basilius eum planè auaritiæ morbo insigniter laborasse censet. Christus nihilominus *intuens in eum, dilexit eum,* tanquam adhuc proficiendi avidum, & maioris perfectionis cupidum, nec planè mentitum, quia sic seruauerat sicut vulgus Iudæorũ seruãda putauerat, nemini quidẽ nocendo, nõ tamẽ proximis liberaliter subueniẽdo, aut amorẽ diuitiarũ deponẽdo, quem spirituales Iudæi deponere sciebãt, iuxta illud vnus eorũ Prophetarũ, *Diuitia si affluant, nolite cor apponere.* Christus igitur respondens ei, *Vnum adhuc tibi deest,* aliquid ei ad salutem necessarium

Perfectio de qua Christus loquitur, quæ tantumdem.

Luc. 16.

Epist. 89. Homil. in diuites auaros.

Psal. 61.

deesse docet. Nempe contemptum diuitiarum, & vt fiduciam ac confidentiam suam in eis deponeret. Ad quem cōtemptum vt eum inducat, subiungit, non vt simplex præceptum in ipsa lege contentum, vt Caluinus hoc loco imaginatur, ne nouum aliquid Christus induxisse videretur, sed vt medium quoddam aptissimum contemnendi diuitias & omnem auaritiam abiiciendi. *Si vis perfectus esse, vade & vende omnia quæ habes, & da pauperibus, &c.* Proponit igitur hoc Christus huic adolefcenti, non tanquam aliquid simpliciter omnibus necessarium ad salutem, sed vt illi auaritia laboranti & propter diuitias multas magna earum cupiditate flagranti, tanquam remedium morbo suo valde opportunum. Qui enim diuitias sine earum nimio amore tenere non potest, alienando illas, bene & que collocando, ab infano hoc amore facile liberabitur. Dicit igitur Christus, *Si vis perfectus esse*, id est, si cupis adhuc omnia quæ tibi desunt habere, abice diuitias tuas, quas nimio affectu complecteris, & *veni, sequere me*, meæ paupertati acque humilitati te cōformans. Sed ille amore diuitiarum victus, *tristis abcessit*, moxque Christus contra diuitum hominum statum periculosum (quia solent diuites amore diuitiarum vinci) in sequentibus disputat.

In his igitur Christi verbis duo extrema sunt cauenda. Vnum est, ne præceptum generale existimetur, vt nemini liceat diuitem esse, qui fuit Pelagianorum error, quem S. Augustus conuellit epist. 89. Alterum est, negare hanc paupertatem voluntariam medium & instrumentum esse maioris perfectionis, qui fuit Vigilanti error, & hodie Caluini omniumque hæreticorum est. Dicit hoc loco Caluinus. *Retinere quod in manum nostram posuit Deus, si modo parce & frugaliter nos & familiam alentes partem aliquam pauperibus erogemus, maioris virtutis est quam omnia dilapidare.* Dicit dilapidare, pro eo quod dicere debebat, *vendere & dare pauperibus.* De eo enim est quæstio, & illud Christus perfectionem vocat. Fuit autem eadem prorsus Vigilanti sententia, quam ex his Christi verbis D. Hierony. rectè refutat. Quamuis enim qui simpliciter ad exringuendam auaritiam diuitias relinquit, & pauperibus distribuit, rem facit salutis suæ necessariam, & quod illi adhuc ad salutem deest, tamen tum ille ipse Christum præterea sequendo, id est, perpetuæ paupertatis & humilitatis seu obedientiæ statum amplectens, perfectionis statum aggredditur, & rem consilij facit, nõ præcepti; tum multò magis qui nulla tali necessitate constricti aut compulsi ex puro Dei amore

Voluntaria
paupertas
defenditur

Techna
Caluina-
na.

amore diuitiis carere volunt, quibus optimè in seculo vti poterant, *excellentiorem perfectionem*, vt August. loco citato loquitur, suscipiunt. Et sic hæc verba perfectionis statum docent, & consilium Euangelicum proponunt.

Garrit hoc loco Calvinus *nimis ridiculos esse Monachos, qui huius loci prætextu statum perfectionis sibi arrogāt*. Sed ille argumentis maximè ridiculis hoc probat. *Primum quia non omnibus sine delectu hoc à Christo mandatur*. Hoc quidem verum est, quia nullum est hic generale Christi mandatum. Sed quid hoc contra Monachorum institutum, qui non ex Christi aliquo generali mandato, sed vel ex remedio morbi proposito, vel ex consilio Christi & maioris perfectionis studio id faciunt, quod Christus hic docet. Non enim iubet Christus omnia vendere & dare pauperibus: sed ait, *Si vis perfectus esse, si habes studium perfectionis, aut vis salutis tuæ perfectam & plenam rationem habere, hæc via est ad illam consequendam*. Aliud argumentum non adfert Calvinus, sed meris conuitiis debacchatur. *Ait Monachos pauperibus erogare iustos quæ iuste possidebant, suo iam non contentos aliena rapere*. Vocat impostor impudens *aliena rapere*, quod est, ex piorum eleemosynis victum & vestitum accipere. Nec videt cæcus magister quid Christus in sequentibus huiusmodi promiserit, qui suos aut sua propter Christum reliquerunt, nempe *centuplum in hac vita*: id est, multam & variam consolationem, vt nihil illis desit: nouos patres, matres, fratres, sorores, vt in textu explicatum est.

Monasti-
cus status
defenditur

Techna
Caluina-
na.

32. *Apud homines hoc impossibile est: apud Deum autem omnia possibilia sunt.*

Hoc Christi responso (ait in hunc locum Calvinus) vulgare illud axioma, quod ex Hieronymo hauserunt Papistæ, refellitur. *Quisquis legem dixerit obseruari impossibilem, anathema sit*. Clare enim pronuntiat Christus possibile non esse hominibus viam salutis tenere, nisi quatenus illis gratia Dei succurrat. Parida calumnia & cauillatio est cauillatore Caluino digna, vt Concilij Tridentini grauissimum decretum futili hac annotatione odiosum & infame reddat. Pelagianorum sententia erat, *posse hominem esse sine peccato si velit*, & viuere absque peccato, totamque legem seruare, solius esse voluntatis humanæ. Hanc impiam planèque ethnicam sententiam ex humana Philosophiæ lacunis depromptam studiosè re-

Observatio
mandato-
rum quo
sensu possi-
bili.